

רומן של בקט על בימת החאן

היתה חשיבות רבה לעיצוב ה"תפאורה" (זרזון ליבנה) ותפאורה (בן ציון כונין). אתר ההתרח"שניות הוא מעין זירת נחמדים, שלכאורה הוא חלל פתוח, אך ללא התחלה וללא סוף ובו בזמן סגור. על זירה זו תנועה מתמדת, של שתי הדמויות הראשיות ושל הדמויות האפוזיטיות שהן סגישות בנדודן — תנועה בחלל סגור, המתמשכת כל הזמן על הבמה, הנתונה בערפל כתמיד. האופק, חנועת הזמן, התחלפות הימים — כיגדרים באמצעות התאורה.

את דמויות מארטייה וקאמייה משחקים ששון גכאי ואבינועם כורחיים, המספר הוא אדרון אלי כ"ג ולצידם — נטע פלוצקי, שלון קינן, אורי אברהמי ודני מוג'ה. את תנועת השחקנים הדרך רפי גילוואסקי וצ'ה התלבושות עיצבו זרזון ליבנה וענת פלנר.

דיוק הבמאית מיכל גוברין — העביר אל מדיום הבימה, הדבר נעשה, מסבירים לנו, בעיקר בי אמצעות קצורים ופרושים בי טקסט, אך ככלי ליטול ממש את אוירת הרומן, אז היתה של, כשהדמות המתכוונת — דמות ה"מספר" — מתקיימת על הבמה בצד הדמויות הפועלות. בתפיסתה של הבמאית המעבדת

כיסע על שני אנשים המתחזק בים לכוף חיהב, משים מים לאף מקום — דרך נקודות רבים — האין זה מוכיר לכם משהו וזכנן, מדובר ברומן של סמואל בקט — „מארטייה וקאמייה", שי מחבר, „מחכים לגורו" כתבו אמנם ב-1910, אך התיר לפרסמו רק ב-1919. את הרומן נטל עכשו תיאטרון ה"חן הירושלמי — ליתר